

FİLTRESİZ

Sanat ve Edebiyat Dergisi

ÖZEL
SAYI
KASIM-2022

KÜNYE

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hasan Hüseyin ÜLKER

YAYIN KURULU

Aylin TAMAKAN NERGİZ

Hasan Hüseyin ÜLKER

Murat KOÇHAN

EDITÖR

Aylin TAMAKAN NERGİZ

KAPAK TASARIM

Şirvan ÖNLÜ

MİZANPAJ

Aylin TAMAKAN NERGİZ

İLETİŞİM

filtresizdergi@gmail.com

ESERLERİNİZ İÇİN

filtresizeditor@gmail.com

YAZARLAR

Aylin Tamakan Nergiz

Derya Cesur

Feyza Menteş

Hasan Hüseyin Ülker

İrfan Erdoğan

Kerem Ilgar

Pelin Elmalı

Rabia Ardıç

Zeynep Akkaptan

REKLAM VE İŞBİRLİĞİ İÇİN filtresizdergi@gmail.com

İÇİNDEKİLER

Aylin Tamakan Nergiz – Kargaların Kanatlarında

Derya Cesur - İsimsiz Öykü

Feyza Mentеш - Medeniyet Pazarı

Hasan Hüseyin Ülker – Bir İtiraz Anatomisi

İrfan Erdoğan – Ah bu Yetişme Tarzımız Yok mu...

Kerem Ilgar - Hadi Ateşini Çalalım

Pelin Elmalı - 21.yy'da "Molla" Rejimi: İtiraz Cereyanı ve Haz İlkesinde

Saç Teli

Rabia Ardiç – Başarılı Başarısızlık

Zeynep Akkaptan - İnsanlık Trajedisi

21.YY'da "MOLLA" REJİMİ: İTİRAZ CERİYANI VE HAZ İLKESİNDE SAÇ TELİ

Pelin Elmalı

"Cinselliğın bastırıldığı toplumlarda kadının her samimi davranışı, erkek tarafından şehvet olarak algılanır."

Yaşadığımız çağ, akıl tutulması yaşamamak için stres yönetimine ekstra ihtiyaç duyan insanlarla dolu. Ki gündelik yaşamın eksileri, sosyolojik bazda dikkat çekici boyutta. Bilakis toplumsal çöküş, paha biçilemez derecede ön planda. Bu çöküş bilinç akışında çeşitli hezeyanlara sebep olduğu gibi direkt asayiş de tetikliyor. Sosyolojik ve halk bilimsel açıdan bunun temelinde ise birçok "klişe" fakat "hakiki" sebep yatmakta.

Günümüz global çarkında küreselleşen bir "ortak" acı algısının olduğunu söylemek gerek. Dilimiz söylemese bile kalplerimiz söyler bu gerçeği... Farklı dinden, öteki dilden, bir başka ırktan olmanın, "dahası" öteki etiketiyle yaygınlaşan herhangi bir gruba mensup olmanın, acının mevcut coğrafyasını değiştirdiği söylenemez bile. Hele ki artan kadın cinayetleri, bitmek bilmeyen savaşlar, ekonomik buhranlar ve en önemli noktası da güç mekanizması son sürat çalışan bir dünya algısı hüküm sürmekteyken... Sarsılmaz, yıkılmaz bir duvar.

Artık 21.yy. toplumunda gelinen açlık sınırı, artan geçim sıkıntısı veya toplumsal cinsiyet eşitsizliği gibi dikkat çeken birçok toplumsal problemler, politik olanın gerçeklik havuzunda radar ağına takılmaya başladı bile... Ki güncel, güncelliğini korumaya devam eden bu toplumsal belleğin en çarpıcı ve tehlikeli tarafı ise *molla rejiminde* uygulanan taktiksel devrim...

Söz konusu Mahsa Amani vakasında açığa çıkan bu devrim unsuru, saç telinin haz ilkesi, Freud'un İD şematığında açıkladığı gibi mevcut olan molla rejiminde şiddetli ölümle sonuçlandırılmıştı. Bu korkunç vaka, trajik ve üzücü olmasıyla, devrim bayrağını karanlıktan gün yüzüne çıkardı. Ki böylelikle esaretin cesarete dönüşümü resmedildi. Dahası, haz ilkesinin molla esaretindeki sarsılmaz yüceliği, özgürlüğü savunanları cesaretlendirdi; çünkü ölümle eşdeğer bir haz ilkesi, İran'daki kadınlar için pranga vurulmuş bir bilekten daha önemli değildi. Nitekim olamazdı da... Olmamalıydı.

FİLTRESİZ DERGİ

Geniş bir perspektifle nedir bu molla rejimi dersek şayet; TR’de lakap ve unvanların kaldırılması hakkında çıkarılan kanunla, Mustafa Kemal Atatürk’ün devrimleriyle özgürleştığımız bu “molla” unvanı, İslami ilahiyat, dini yasa -fıkıh- üzerinden eğitim alan din bilginlerinden oluşmakta. Etimolojik olarak “efendi” ve sahiplik anlamına gelen bu rejim anlayışı, İslam dünyasının bariz bir kesimini (İran, Bosna Hersek, Afganistan, Orta-Asya ve Hindistan (?) gibi ülkeler.) kapsıyor, hâlâ.

Bu bağlamda molla rejiminde sarsılan bir İD halkasının olduğunu vurgulamak, Freud’un tanımıyla, doğuştan gelen kişilik mekanizmasının haritasında da açığa çıkmakta; fakat akıllarda büyük bir soru işaretine sebep oluyor bu tanım... Keza bu durumda yasak meyve olgusuyla özdeşen saç telinin, İran “molla” rejiminde haz odaklı bir “yasak” olduğu gerçeği ise netliğini koruyor. Tıpkı Mahsa Amani vakasında oluşan ufak bir soru işaretinin, toplumsal hafızada akıllara kazınması gibi... Sonucunda da adeta bir hücum niteliğinde gelişen itiraz cereyanı, dalga dalga, hız kesmeden kitlelerce yayıldı dünyaya.

Diretilen tüm zorbalık ve baskılara boyun eğmemek ve başkaldırmak, devrimin yapıtaşı ise, bu elmas niteliğindeki taşları “molla” rejimine karşı kullanan kadınlar kurtaracaktır bu yeryüzünü.

İd", içimizdeki doyumsuz hayvandır. Kendisini yalnızca ihtiyaçlara göre ayarlayan, eleştiri kabul etmeyen, güdüsel, durdurulamayan yanımızdır. Buna verilebilecek en iyi örnek cinsellik, saldırganlık, açlık, kin vb. Bu yönü ağır basan birey vicdan olgusundan yoksundur. Bilincin orta aşaması olarak da Freud'un izah ettiği Benlik (Ego), doğa ya da çevre ile id arasında bir denge unsurudur.

MEDENİYET PAZARI

Feyza Mentem

İnsanlar eskidikçe, dişlerini kırıyor, tükürüyordu içinde yer almadıklarına. İçinde olmadıkları yerde başlıyordu kavgalar. Duyguları yoksullaştıkça teslim oluyorlardı, hırslarına. Kimse ötekinin bir lambası olsun istemiyordu. Sırf bu yüzden kanıyordu ağızları yalandan. Kızgındım. Kızgınlığım düşük pazarlardaki medeniyete, hırslara, çıkarlara, elde edilmemiş koşullar için çekilen bıçaklaraydı. Biraz gizleneceğim yer bakındım mevcut savaşların ortasında kendime. İçinde olmadığım kavgalara kan tükürüp, sığındığım yerde kırmak için değil dişlerimi. Anlattıklarımın faydası yoktu, bunu biliyordum. Günlerin geçmesinden küf tutan kafataslarının arasında fazla telaştan ve gürültüden kırılıyordu kafatasım. Kendilerine tutunmamaya kararlı olanların tırnakları çiziyordu yüzümü. Tüm bu olanlara itirazım vardı ancak isyanım dilime vurdukça, kamçılanıyordu bir başka foseptik ağız tarafından dilim.

Oysa en iyi çukur bendim. Kırılan tırnaklardan hesap sormazdım. Birini un ufak etmeye de hiç yatkın değildim. Boğulmak ve sıkıntıya girmek benlik meseleler değildi. Belki yanılttı ama bir yarın için gecemi zehir edip, tüm günlere tüküremezdim ben. İyi bir insan olmaya çalışırken kibirlenip, kötü bir insana dönüşümümü seyredemezdim. İnsanlık beni tüketmemeliydi. Sadece yaşıyordum, doğamın gerektirdiği ölümle de bir gün siktir olup gidecektim yeryüzünden. Mutlu sona inanmamak eğilim meselemdi artık. Kırdıklarımın bütünlük doğmayacak, mucizevi bir şekilde sabahlara dirilmeyecektim inanarak. Çünkü inananlardan değildim. Bir parmağıyla patlatamazdı aydın evlerin lambalarını ama seyrederken kaybedebilirdi ışığını ölümler. Sadece gerçeklerden söz etmek istiyorum, çünkü gittikçe artıyor öfkem ve kızdırıyor tüm bu olup biten senaryolar beni. İçinde yaşadığım her şey berbattı, itirazım bu yaşamın ta kendisineydi. Sevgi yanlısı olmayı seçtim ama dünyalılar barışmadı birbirleriyle. Sıyrıldıkça içine bir nedenden karıştığım yaşam, biktiriyordu her geçen gün beni. Her geçen gün bıkkınlığım artıyordu bir tanem. Sen yine de çok güzeldin, yaşamak için çektiğim kredilerden.

BİR İTİRAZ ANATOMİSİ

Hasan Hüseyin Ülker

- 1.İtiraz edin.
- 2.Günde üç defa.
- 3.İnsan günde üç defa itiraz etmeli.

Giriş cümlesi olarak istediğinizi seçin ve bunu doktorlar reçete olarak yazmalı. Çünkü itiraz güçtür. Ses çıkaranlar, ses olanlar, boyun eğmeyenler güçlü bir toplumun göstergesi değil de nedir. İtiraz edilirse ona muhatap olan kişi huzursuz olur ancak. Ancak böyle huzursuz olur yetkiyi elinde bulunduran muktedirler. O nedenle itiraz etmeli insan, iş yerinde mobing uygulayan patronlara, hukuksuz devlet yöneticilerine, o yöneticiler karşısında cübbe iliklemeğe çalışan savcılara. Ancak böyle güçlü bir halk ve ülke olur yaşadığımız topraklar.

İtirazın bir bedeli olacaktır elbette. Ancak tarihte edinilen hiçbir hak bedelsiz olmamıştır. Bu yüzden korkmamalı bedel ödemekten. Hatırlayın! Cumhuriyetin ilk öğrenci eylemiydi. Öğrencilerden alınacak bilet parası, tam bilet ücretinin yarı fiyatına olması gerekirken, kraldan çok kralcı olan biletçi tam para almaya devam etti. Öğrenciler hakları olan bu duruma karşı çıktılar ve itiraz ettiler. Eylem yapmaya karar veren öğrenciler 15 Kasım 1924'te tramvay dudaklarından tramvaya binip yarı fiyat ödeyeceklerdi. Biletçi yine bu durumu kabul etmedi.

Öğrenciler tramvaydan indirilip dövülürken ikisi silahla vuruldu. Sunay Akın 'ın anlatımıyla duyduğumuz bu olayda öğrendik ki bugün rahatlıkla öğrenci hakkı kullanılıyorsa o gün bunun bedeli kanla ödendiği içindir.

İtiraz etmekten korkmamalı insan, bedel ödemekten de. Tarihte kazanılan hiçbir hak bedelsiz olmamıştır.

Demokrasi ve özgürlük talepleriyle, artan işsizlik ve siyasette yozlaşma sonucunda Tunus'ta başlayan protestolar başladığı günden beri domino etkisi yaparak Arap dünyasını etkilemişti. Bütün dünya ise buna şahit oldu. Arap baharı olarak konuştuğumuz, takip ettiğimiz bu olaylar kabullenmeyle başladı ve itiraz ederek devam etti. Çünkü susmakla hiçbir şey olmuyordu. Kimse hakkı olanı kendiliğinden getirip vermiyordu.

Bedel ödemekten korkmamalı insan. Ancak bedelini ödeyerek kazandığı gerçekten onundur bunu bilmeli. Kazanılan hiçbir hak bedelsiz olmaz bunu bilmeli. İran'da Bedel ödeyen Masha Amini'yi unutmamalı.

Bugün kadınlar İran sokaklarında hakları için mücadele ediyorlar ve kazanacaklar. Bu mücadele bugün başlamadı ancak bugün devam ediyor. Dünyanın her yerinde kadınlar haklarını kendi emekleriyle, itirazlarıyla kazanacaklar.

FİLTRESİZ DERGİ

Ve biliyoruz ki...

Bedel ödemedenden hak kazanılmaz.

Ve biliyoruz ki

Hiçbir hak bedelsiz kazanılmaz.

Sosyal medya ve sansür yasaının gündem olduğu şu günlerde bizler biliyoruz ki bu yasanın tek amacı halkı, ses çıkaranları, itiraz edenleri sindirmek ve korkutmaktır. Korkalım ki yazmayalım, sokaklara çıkmayalım, sormayalım, sorgulamayan bir toplum olalım. Zaten suç sayılan her eylemin ceza olarak anayasada bir karşılığı var iken bugün bu yasağı göze sokarcasına bastıra bastıra bizlere sunanların söylediği şey fikir üretmeyen, her ne olursa olsun başını eğip sorgulamayan, düşünmeyen bir millet istiyoruzdur. Yine biliyoruz ki sorun kanunlarda değil, onları uygulayacak olan yöneticilerdedir. Ve yine ne olursa olsun biliyoruz ki

İtiraz haktır.

Hak kutsaldır.

KARGANIN KANATLARINDA **Aylin Tamakan Nergiz**

Sokak lambaları titriyor
martıların aptal çığlıklarından
mızrak gibi delip geçiyor
iyice kararıyor tenhaları
yankıları birbirine çarparak
kalan üç beş ağaç
gömüyor dallarını köklerinin yanına...
Binaların arasından süzülüyor gölgeleri
gagalarında akşamdan kalma
kokuşmuş et parçaları
çığlık çığlığalar,
kanatları beyaz, bembeyaz
içleri kokuşmuş sürtük gölgeler...
Sönüyor sokak lambaları,
dişleri kaldırım taşlarının aralarına dökülmüş
boğazında kemik kırıntılarıyla
uluyorlar hâlâ
mesken tuttıkları köşe başlarında...
Zapt edilmiş ruhları
can çekişiyor dişledikleri tenlerde,
horozlar zamansız eşlik ediyor martılara
oysa başları bedenlerine pamuk ipliğiyle bağlanmış.
Kanatları hadım edilmiş her birinin
kafa tutar misali ötüyorlar hâlâ
köpekler uluyor, insanlar çığlık çığlığa...
Nuh'un gemisinden kaçmış gibi her biri
yalnız ve yapay
kalanlar ummanlarda kürek çekiyor
kırmızı girdapların bir açılıp bir kapanan perdelerinde,
bizse baş kaldırmış bir karganın kanadında kaçıyoruz göğ
kahpe dünyanın keşmekeş sokaklarından...

HADİ ATEŞİ ÇALALIM

Kerem Ilgar

Benim en sevdiğim roman isimlerinden biri Galina Serebryakova'nın nehir romanı "Ateşi Çalmak" adlı eseridir. Bu muhteşem eser bir yana ismi takdire şayandır. Bu isim iki şeye vurgu yapmaktadır, biri insanlık tarihinin en isyankâr ve başkaldıran ismi Karl Marx idi. Marx özgürlük, hak ve eşitlik gibi kavramları işçi sınıfının kalbine yerleştirerek onları ateşlemiş, bir başka deyişle onların kalbine ateşi çalmıştır.

Kitabın isminin bir diğer anlamı ise daha önemlidir. Mitolojide yer alan ve en eski isyancılardan biri olan Prometheus. Bu titan tanrıların öfkelerini üzerine çekeceğini bildiği halde zor durumda kalan insanlara yardım etmekten geri durmamış ve ateşi tanrılardan çalarak insanlara armağan etmiştir. Mitolojilerdeki isyanlar, insanların hayal gücü ve aslında isyana, başkaldırmaya ne kadar müsait olduğunu gösterir. Zeus kardeşleri Poseidon ve Hades ile bir olup babaları Kronos'u tahtından indirmediler mi? Zalim ve diktatörce yönetimin her zaman sonu budur. Fakat burada dikkat edilmesi gereken konuya George Orwell çok güzel dikkat çekmiştir. Diktatörü devirerek yerine gelenler diktatör olma potansiyeline sahip kişilerdir. Ne diyordu ünlü yazar, "Tüm hayvanlar eşittir ama bazıları daha eşit..."

Yani devrim yapacağım derken devrimin ağzında kocaman bir lokma olmamak gerekir.

Çok uzaklara gitmemize gerek yok aslında bir örnekte semavi dinlerden verile bilir. Âdem o yasak elmayı bilerek ısırması mı? İtaat etmediği için elmayı ısırıldığını bir düşünün. Ya da şeytani düşünün, kendi fikrini söylediği için başına neler geldi...

Mitolojiler hayatın kaynağıdır. İnsanın hayal gücünün en muhteşem eserleri fakat gerçek yaşama dönme vaktimiz geldi. Gerçek dünyanın isyancılarına biraz değinmemiz gerek. Bu dünyanın en büyük isyancıları filozoflar ve sanatçılardır.

Bana sorarsanız en büyük isyancılardan biri Giordano Bruno idi. Binlerce insanın doğru kabul ettiği ne varsa ölümü pahasına dile getirdi. Dünyanın evrenin merkezinde olmadığını, güneşin dünyanın etrafında dönmediğini ve hatta gezegenlerin yuvarlak olduğunu söyledi. Bir rivayete göre yakılırken dilini damağına çiviledikleri yazar. Konuşmasından, ölürken bile doğruları haykırmamasından korkulmuştur. Ne muhteşem insanlardır başkaldıranlar.

İsyan etmeyenler olmasa dünya bugünkü zamanlarına gelemezdi. Sosyal ve teknolojik devrimlerin tamamını zamanında insanların normlarına başkaldıran insanlara borçluyuz.

FİLTRESİZ DERGİ

İnsan nedir sorusuna Nietzsche “Başkaldırandır,” yanıtını verir. Nietzsche kendi yaşadığı toplumun ahlaki, dini ve sosyolojik normlarına uymadı. O “Yıkın eski levhaları” diyordu. Böyle Buyurdu Zerdüş’tünde. O tüm o eski ahlak yapılarının yıkılması gerektiğini savundu. O kendi ahlak ve değer yargılarını oluşturarak, “Efendi” oldu. Onun en büyük teorisi “Efendi Ahlakı” ve “Köle Ahlakı” idi. Sürüye uyan kim varsa köle olmaya mecburdur. Kendi aklını kullanamayan ve iradesini geliştiremeyenler kölelerdir onun gözünde. Ne muhteşem bir insandı ne muhteşem bir ölümle dünyadan ayrıldı. Tam ona göre bir ölüm...

Bir atın koynunda gözyaşlarıyla beraber aklını da yitirdiği düşünülür. O mu aklını yitirdi bizler mi kendimizi çok zeki sanıyoruz bilmiyorum ama Nietzsche yirminci yüzyılın en önemli filozofudur ve başkaldırının filozofu olarak bilinir. “Ben bu kulaklara göre ağız değilim,” derken ne de haklıydı. Anlaşılamamasını, toplum normlarına uymadığı için ötekileştirilmesini ne güzel anlattı. Bence sanatçılar da filozoflarda yaşadıkları dönemde değer görmemeliler. Bu onlara bir hakarettir. Bu, “Sen ancak bu çağın adamısın, başka yüzyıllarda fikirlerinle var olamayacaksın,” demektir. Bu sanatçı ve filozof için bir utanç madalyasıdır. Her ikisi de eleştirileri ve aykırılığıyla toplumunu daha ileri taşıma arzusunda olmalı. Fakat bu eleştiriler yüzünden her daim ötekileştirilecek ve birtakım adlarla anılacaklar, hain, dinsiz, deli... Bu adlar sanatçı ve filozoflara madalyadır. Onlar fikirleriyle başka yüzyıllara sesleniyorlar, onlar ki tarihin sayfalarında sonsuza dek yaşayacaklar.

Toplumumuzun en büyük başkaldıranı kimdir? Ben bu soruya Gazi Mustafa Kemal Atatürk diyorum. Ona da hain ve bunun yanında birçok ahlaksız yafta yapııştırıldı. “Bir gecede toplumu cahil bıraktı...” ideasından tutun da “Hilafeti kaldırarak İslam dinine yapılacak en büyük kötülüğü yaptı...” eleştirilerine kadar birçok karalamaya maruz kaldı bu büyük insan. O büyük önder, isyan ederek Samsun’a çıkmasaydı neler olurdu? O İngiliz ve uşaklarının himayesine girmeyi reddetti ve başkaldırdı. Tüm karşı çıkışlara rağmen kadına en büyük saygıyı verdi. Kadının toplumdaki yerini ona borçluyuz. Saygı minnet ve özlemlerle anıyorum...

Bu yazıda demek istediğim şey toplumun, ahlak yapılarının ve diğer ne varsa her şeyin eleştirilebilir olduğudur. Eleştirilmeyen ne varsa zaten diplerdedir. İnsan değer verdiği şeyi eleştirir. Daha iyi olması için çabalar. Sanatçının ve filozofun yegâne amacı da budur. Fakat anlaşılammak da yazgılarıdır. Sanatçı, toplumun ve okurun duymak istediklerini yazıyorsa bana göre sanatçı değildir. Toplum bir norma bağlanarak kişiyi o topraklara hapsedemez. Kişi kendi yolunu çizmelidir ve onu aydınlatacak kişiler de yazar ve sanatçılardır.

“Sanatsız kalmış bir toplumun, hayat damarlarından biri kopmuş demektir...”

FİLTRESİZ DERGİ

Büyük öndere katılmamak elde mi? Bu sebepten bırakın kimsenin kulağına göre ağız olamayalım. Yıkalım tüm eski levhaları ve tüm gücümüzle haykıralım, “İsyan” diye.

İnsan isyan etmeye önce kendinden başlamalı, kendi normlarını ve tabularını yıkarak özgür olduğunu kendine kanıtlamalıdır. İşte bundan sonra toplumdaki değişimin istemsiz bir parçası olmaya mecbur kalacaktır. Çünkü o ateşi çalmıştır bir kere ve geri teslim etmeyecektir.

Hadi son bir cesaretle ateşi ve aydınlığı tutsak alanlardan çalalım...

İSİMSİZ ÖYKÜ **Derya Cesur**

Ben köpeğin biriyim.

Kendime hakaret ettiğimi düşünüyor olabilirsin; ama hayır. Siz insanların sıklıkla yaptığı gibi hayvanları alet ederek kendini ya da başkalarını güya bayağılaştıran o söz aktarımlarından birini yapmıyorum. Ben gerçekten, tüm varlığımla köpeğin biriyim.

Biz köpekler siz insanların dünyasında hem çok sevilen hem de aynı derecede aşağılan hayvanlar olmayı nasıl hak etmiş olabiliriz diye uzun zamandır merak ediyorum. Ama bu başka bir anlatının konusu. Şimdi önemli bir konu havlamalıyım.

Hayatım yedi kardeşimle birlikte bir çöp konteynırının kenarında başladı. Annemiz neredeydi, neden yanımızda değildi bilmiyorum. Birkaç günlük bedenlerimiz açlık ve soğukla savaşıyordu ve gözlerimiz açılıp dünyayı göremeden ölmek üzereydik.

Sonra, ne kadar olduğunu bilmediğim ve sizin ölçünüzde uzun mu kısa mı olduğunu hiç öğrenemediğim bir süre sonra, cennette uyandım. Artık üşümüyordum ve boğazımdan aşağı ılık süt dökülüyordu. Bana göre cennet bundan fazlası değildi. İnsanlarla olan hikâyem orada başladı.

Herkesin, hayatta kalalım diye etrafımızda döndüğü, en şirin sesleriyle sevgi dolu cümleler fısıldadığı ve küçükten de küçük başımızın sık sık okşandığı bir hayat yavru köpekler dünyasında çoğunlukla rüyada bulabildiğimiz bir ayrıcalıktır. Bu yüzden o çöp konteynırının yanında ölmüş ve köpek cennetine gitmiş olabilir miyim diye arada bir kendimi ısırdığım zamanlar oldu.

Sonunda gözlerimi açabildiğim o an geldiğinde bana şefkatle bakan yetişkin ve yavru insanlar gördüm. Onları seslerinden tanıdım. O seslerden bana en çok mutluluk vereni yavru insana aitti. Onun kucağında kendimi cennetin en üst katında hissediyordum; en yüksek cennette. Sonra haftalar, sonra da aylar geçti. Bir şeyler değişmeye başladı. O zaman cennette bile her şeyin mükemmel olmadığını anladım. Her gün biraz daha büyüdüm ve benimle birlikte ihtiyaçlarım da büyüdü. Daha çok yemek, daha çok yürüyüş, daha çok bakım ve daha çok insan özverisi.

Küçük dişi insan – ben ona “meleğim” diyorum- sık sık ağlıyor, beni kucağına alıp odasına kapanıyordu. Neler döndüğünü yeterince anlayamıyordum; ancak o ağlayınca kendimi tutamıyor ben de inleyip duruyordum. Bu, işleri daha da zorlaştırdı. Büyük insanlar köpekçe üzümlüşlerimden hoşlanmadılar. Karşıma geçiyor, yüksek sesle ‘insan’ca bir şeyler söyleniyor ve sonra parmaklarından birini uzatıp sokakla yuvayı ayıran kapıyı gösteriyorlardı.

Önceleri inlemek için o kapının önüne gitmem gerektiğini düşündüm, öyle yaptım. Yanlış anlamış olacağım ki yetişkin dişi daha çok söylendi.

Bu olaydan birkaç gece uykusu sonrasında meleşim, adına okul dedikleri bir yere gitmeye başladı. Sabah ondan önce uyanıyor, o gidene kadar peşinde dolanıyor, kapıdan çıkarken onu kederle uğurluyor ve akşam yuvaya dönüş zamanı yaklaştığında kapının önüne uzanıp sabırsızlıkla onu bekliyordum. O yokken yetişkin dişi ile baş başa kalıyordum. Evin içinde sürekli bir odadan diğerine girip çıkıyor, yiyecekler hazırlıyor, gürültülü bir hortumu yerlerde gezdiriyordu. O bunları yaparken yürüyüş zamanım birkaç defa gecikti. Öyle olunca da tuvalet konusu biraz sıkıntıya girdi. Ben de mecburen kapının önüne, saksı diplerine...

İşte bu durum benim için sonun başlangıcı oldu. Büyük dişi için artık ben pek de küçük olmayan bir sorundum. Meleşim okuldan geldiğinde büyük dişi onu karşısına aldı ve insan dilinde bir şeyler söyledi. Meleşim de ağlamaya başladı. O kadar çok ağladı ve bu beni o kadar kızdırdı ki büyük dişiye bir miktar hırlamış ve dişlerimi göstermiş olabilirim. Evde bir de büyük erkek vardı ama o çoğu zaman dinliyor ya da izliyordu. Meleşimi yanına alıp kucaklıyor, sakince konuşuyor, bana bakıyor ve başını iki yana sallıyordu. Meleşim ağlayarak odasına koşarken ona da biraz hırlamış olabilirim.

Sonraki zamanlarda okul denilen yere her gidişinde küçük sahibimi inleyerek uğurladım ve yorulana kadar arkasından havladım. Yuvada kalmak istemiyordum. Meleşim olmadığında orası pek de cennete benzemiyordu. İşte öyle uzun havlamalı anlardan birinde büyük erkek insan tasmamı boynuma geçirdi ve kapıyı açtı. Gezintiye gideceğimizi anlayınca biraz sakinleştim. Meleşimle yürüyüşlerimize genellikle erkek insan eşlik ederdi. Küçük sahibim okul denilen o yere gitmeye başladığından beri onunla nadiren yürüyebiliyordum. Erkek insan benim için üzülmüş olmalıydı. Köpeğin biri olunca başka türlü düşünemiyorsun.

Arabanın kapısını açıp bana içeri girmemi işaret etti. Bu bana garip geldi. Binmek istemedim. Erkek insan tasmamdan güçlü şekilde çekti ve beni arabaya girmeye mecbur etti. Bunları yaparken yüzüme hiç bakmadığını fark ettim. Köpek hislerim cennete bana ayrılan sürenin dolduğunu söylüyordu. Öyle de oldu.

Uzun süre sürdü erkek insan. Tanımadığım sokaklara girdi. Sonra durdu, arabadan çıktı, kapımı açtı, beni dışarı çıkardı. Tasmamı nazikçe çözdü, çömeldi, başımı okşadı ve yeniden arabaya binip gitti. Bir çöp konteynirinin yanındaydım. Yedi kardeşimle birlikte yaşam ve ölüm arasında durduğum, bir çift sıcak elin bana uzanıp hayatımı değiştirdiği o soğuk kış akşamında olduğu gibi.

Beni almış, yavrusuna götürmüş, ona hediye etmişti. Beni soğuk bir cehennemden ılık bir cennete çekmişti. Aynı el beni aldı, başladığım yere getirip bıraktı. Dönmeyeyim diye uzağa, çok uzağa...

İşte bu beni çok acıttı. Açlıktan ya da donmaktan daha çok. Olmadığını düşündüğünüz hislerim içime sığmaz oldu. İnledim, inledim... Günlerce yemeden, içmeden ve hiçbir yere gitmeden inledim. Gelip beni almalarını ümitsizce bekledim. O günden sonra meleşimi hiç görmedim.

Ne yapmalıydım?

Nereye bakmalıydım?

Kime şikâyet etmeliydim?

Bir oyuncak niyetiyle alınmış ve işler biraz zorlaşınca sokağa geri bırakılmıştım. Sokakta ne yapılır, yemek nereden bulunur, nerede uyunur bilmiyordum. Sonra başkalarını gördüm. Bir hevesle sahiplenilmiş ve bir gün bir sebepten kaldırımlara bırakılmış diğerlerini...

İnsanlar mutsuz olduklarında, zarar gördüklerinde, incindiklerinde bir yerlere yazılar yazıyorlar, sokaklarda toplanıp yürüyorlardı. Uğradıkları haksızlıklara türlü yollardan itiraz ediyorlardı ve bu ara sıra işe yarıyordu. Ara sıra... İnsanların dünyası, insanlar için bile yeterince adil ve kolay değildi.

Peki ya köpekler?

Bir kimlik belgemiz yoktu. Bir adımız varsa da sokakta bunu kimse bilmiyordu. Bir aile değildik. İnsanlar dilediğinde onlardan biri gibiydik fakat dilemediklerinde mahkemelerde "İtirazım var hâkim bey!" diyemiyorduk. Evlerde sevilen, sokaklarda uzak durulandık. Evlerde aşılı, bakımlı; sokaklarda kirli, uyuzlu, kuduzluyduk.

İkisini de gördüm ben. Cennetten kovulup yeryüzüne düştüm. Sevildim, sarıldım, yerlerde tasasızca yuvarlandım ve derken itildim, dövüldüm, taşlandım, aç kaldım, yara aldım.

Bir çöp konteynirinin yanından sesleniyorum sana sevgili insan. Yaşlı, hastalıklı, kirli ve sefil gerçekliğimden havlıyorum. Bir canım ben de. Doğuyorum, acıkıyorum, seviniyorum ve üzülüyorum. Benim için de yaz bir yerlere, bir yerlerde benim için de bağır; az kaldı, ölüyorum.

İNSANLIK TRAJEDİSİ **Zeynep Akkaptan**

Bir bedenim içinde saklı ruhum, kâbusa uyandı. Öyle siyam bir gökyüzünün altında bedenimle birlikte süzülürken, her bir rüzgâr esişinde pervasızca dalgalanıyorduk. Pencerelerle dolu balkonsuz evlerin ışıkları bir bir sönüyor ve pencereler önündeki ölü kuşlar, dirilmek için bir sebep arıyorlardı. Köklü ağaçların yaprakları beton ormanlarda yerlerini yadırgayıp, kendilerini fırtınalı lacivert gecelere salarak, koyu gri dumanlara esir oluyorlardı. Toprak arayan küçücük bir solucan gökyüzünü hiç göremeyeceğini biliyor, fakat neden bir solucan olduğunu bilmiyordu. Kararsızlık ve o içinde bulunduğu korku, endişelere kapı açıyorken, isyana sürükleyen hislere düşüyordu. O hisleriyle cebelleşirken, o solucanı seyre dalan iri ve siyahlı kargalar birbirlerine bakıyor, hırslıca ötüyorlardı. Sanki biraz daha solucan orada kalsa sadece ölecek olan o olmayacakmış gibi. Peki, o kargaları izlemekte olan martılar, öyle tatlı tatlı mırıldanıyorlardı ki, az kalsın denizlerini zehirleyen insanlara olan kin ve öfkelerini unutacaklardı. Bu sefer başımı sola çevirdim, dünyayı gözlerine sığdırmayı başarmış küçük bir çocuk adım adım bana yaklaşıyorken, dudaklarım gülümsemeye meyillendi.

Başı göğüs hizamda olan bu çocuğun ellerindeki çiçekler dikkatimi çekmişti. Yaşamım boyunca gördüğüm en güzel çiçekleri kokladım, bir çocuğun ellerinden.

Bana oyunlar oynamayı anlattı, kör ebe oynamaktan aldığı mutluluğu, gördüğü rüyaları, hayallerini, elma şekerinin tadını, annesine sarılmanın huzurunu ve içinde bulunduğu boşluğu da anlatacağı ki bana sıkı sıkıya sarıldı. Küçük bir öpücük kondurdum yanaklarına. Çiçeklerini uzatmak istedi. Ben onları almak için gülümseyerek elimi kaldırdığımda, arkamızdaki sesler fazlaca yükselmeye başladı. Melekler isyan edercesine ağlıyorken, birer adım geriye çekilmeye başladı çocuk. Git gide benden uzaklaşıyorken, sesler onun her adımında daha da artıyordu ve gözlerindeki dünya buğulaniyorken içimizde bir şeyler patladı. O simsiyah kara bulutlar gürültülerle dağılırken, çocuğun ellerindeki çiçekler yere düştü. Çiçekler öldü, çocuk gömüldü.

Ellerindeki çiçeklerle ruhunun arasındaki mesafe hayatın en derin uçurumuymuş meğer. Hangimiz uçurumdan atladığının farkında peki?

Şu çocuk, gözlerindeki dünyanın ferini kaybetmişti. Bana anlatmaya çalıştığı gözlerindeki dünyası, ona o elma şekeri gibi tatlıydı.

FİLTRESİZ DERGİ

Ve ben ona anlatamadım, bahsedemedim haksız cinayetlerden.

O bir çocuktu, elleri yumuk yumuktu.

O küçücük kalbini şu insanoğlu kabul etmemişti.

Ne elma şekeri artık tatlı gelir ne de oyunların mutluluğu.

Bir çocuk masalı daha bitti artık çok mutsuzuz.

Neden mi?

Bu yetişkin dünyasında çocuklar öldürülüyor, hayvanlar katlediliyor, kâğıt parçasına ömürler sığdırılıyor, insan hayatı bir kalemle başlayıp bir silgi ile yok edilebiliyor.

Bu kadar basitleştirilmiş nefesler artık soluğa da lüzum duymuyor.

Bir yanımız hep eksik, kalbimizde kan, içimizde vicdandan eser kalmamış.

Yok, soğuk savaş, yok en sıcak savaş derken neyi unuttuk biliyor musunuz?

İnsan olduğumuzu, içimizde bir yerlerde duygularımızın olduğunu ve o hisler sayesinde insan olduğumuzu.

Sorarım size, çocukların öldürüldüğü hangi dava haklıdır?

Sırf su tüketiminden hayvanların katledildiği bir dünyada insandan daha bencil hangi varlık vardır?

Ben bu dünyayı sevemedim, ben çocukların öldürüldüğü, hayvanlara zulüm edilen, ormanların kesilip yakıldığı, menfaatlerin had safa da olduğu bu dünyadan öğrendim.

Savaş korkunç bir insanlık trajedisidir.

AH BU YETİŞME TARZIMIZ YOK MU...

İrfan Erdoğan

Canlı varlıkların içinde en sosyal, en akıllı ve en bilgili olanı, yani aklıyla hareket edeni biz insanlarımız aslında ama çoğumuz yanlış olana itiraz etme nedir bilmeyiz nedense...Ah bu yetişme tarzımız yok mu, her şeyin üzerine tuz biber ekliyor işte. Geçenlerde fabrikadaki bir öğle yemeği molasında yemek sırasını beklerken benden sonra gelen tanımadığım iri kıyım bir işçi arkadaş resmen önüme geçip sıramı aldı ama ben ona "sen benden sonra geldin neden önüme geçip sıramı alıyorsun" demedim, diyemedim... İçimden "boş ver ya bir yemek sırası için de tartışma yaratılır mı kendine gel" dedim kendime. Hâlbuki kavga ve gürültü yapmadan da usulüne uygun bir şekilde "ben senden önce geldim ama sen önüme geçerek sıramı aldın. Haksızlık ettin" diyebilirdim pekâlâ...Ama demedim işte. Dedim ya her şeye "aman boş ver" deyişimiz buna en büyük engel. Hâlbuki yanlış olana itiraz etmek hem bir insanlık hakkı hem de bir insanlık görevi...

Alışmamışız, yanlış ve haksız olana itiraz etmeye işte. Çekirdekten öğrenmemişiz bunu. İtiraz etme bize nedense saygısızlık yapmak anlamına geldiği için yapamıyoruz, yapmıyoruz...

İşin kötü yanı, böyle davranmakla bizden sonra gelecek olan yeni nesillere de kötü örnek olmamız. Eğer yanlış ve kötü olana itiraz etmeyi kavrayıp öğrenebilirsek bizden sonra gelecek olan nesillere de iyi örnek teşkil ederiz ki gururla ve onurla anılırız gerçekten...Yoksa bizden sonra gelecek olan nesillerimize en büyük kötülüğü farkından olarak veya olmayarak miras bırakmış oluruz ve lanetle de anılırız bunu bir an olsun hatırdan çıkarmamak lazım...Her şeye rağmen kötü, yanlış ve çirkin olana itiraz etmek inanılmaz zor da değildir. Yeter ki iyi ve güzel olanı yapmada kararlı ve samimi olalım yeter....

BAŞARILI BAŞARISIZLIK

Rabia Ardıç

Saatlerim, sabrım ile ters hız da ilerlemesi, bacaklarımın sallamaktan yorulması ve yorulmuş çalışma arkadaşlarım... Hepimiz bir an önce çalışma saatimizi bitirip eve gitmeyi dört bilmem altı göz ile bekliyorduk.

Fıtık olmamı engelleyen sandalyem ile cama doğru döndüm. Havanın iyice kötüleştğini fark ettim. Sis, gri bulutların arasına girmiş; yaramaz çocuk gibi ortalığı dağıtmış vaziyetteydi. Belki de ben de şuan ortalığı dağıtıp buradan gitmeliydim. Daha sonra aklıma ev kiram gelince uslu bir çocuk olmaya karar verdim. Uslu çocuk olmak zorundaydım da. Türkiye'nin en iyi reklam ajanslarından birinde çalışıyorum. Bu şansı elde edebilmek için kaç kere iş görüşmesine geldiğimi hatırlamıyorum. İstedikleri referans kısmını hep boş bırakmışım çünkü ismini yazabileceğim kimse yoktu. Sonunda başarmışım: birinin adına muhtaç olmadan kendi yerimi kazanmışım. İnsan Kaynakları sorumlusu olarak görev yapıyordum. Zor olmuştu ama başardım.

"Özgün Hanım, Özgün Hanım..."

Dalmış olduğum sis bulutunun içinden vantilatör hızında gelen Senem'in sesine döndüm.

"Efendim, Senem Hanım," dedim.

"İş görüşmesine iki kişi gelecek bugün, biliyorsunuz. Yalnız Ahmet Bey, bu dosyadaki kişinin işe kabul edilmesini ve prosedür icabı iş görüşmesi olması gerektiğini söyledi."

Senem'i dinlerken elindeki dosyayı aldım ve incelemeye başladım.

"Tamamdır." deyip konuyu geçiştirdim. Ajansın en büyük kurallarından biri İngilizce ve yanında başka bir dil bilme zorunluluğu idi. Benim ise İngilizce ve Almanca dil eğitimim vardı. Şimdi ise Fransızca öğrenmeye çalışıyordum. Önümdeki dosyaya baktığım zamansa İngilizce dahi olmadığını fark ettim. Cv'nin bile özensiz, hazırlanmak için hazırlanmış olması gözümde kaçmamıştı.

Diğer dosyaya baktığımda ise donanımlı ve iki dil bildiğini okudum. Okudum, okudum ve dosyayı kapattım. Başımı iki elimin arasına alırken ilk defa birinin hak ettiği bir konumu veremeyecek miydim? Bu zamana kadar iş görüşmesine gelen herkes için hakkıyla karar verdiğimi düşünürdüm. Peki, şimdi ne olacaktı? Kariyerinde çok iyi gelebilecek olan, ajansımızın geleceğine parlak yatırımlar yapmamıza yardımcı olabilecek birini işe alamayacak mıydim?

Masamda kaçınıcı fincan olduğunu bilmediğim, soğumuş olan kahvemi içtim. Saçımı düzeltip iki dosyayı da alıp Ahmet Bey'in odasına gittim.

Her zaman ki gibi dosyaların arasında kaybolmuş olan ajans sahibimizi bulmuştum.

"Ahmet Bey, ben bu dosyalar hakkında görüşecektim."

Sesimi olabildiğince aynı tonda tutmaya çalıştım. Ahmet Bey, masmavi gözlerini bana çevirdiğinde ise gözlerimi kaçırmadım.

"Senem Hanım'a dosyalar hakkında gerekli bilgiyi vermiştim." ses tonu toktu. Hatta yorgunluğun etkisi ise sertti.

"Evet, verilen bilgiler hakkında bir şeyler diyecektim."

Ahmet Bey, oturduğu sandalyede iyice dikleşti. Dinliyorum der gibi bakarken ben de konuşmaya başladım.

"İki dosya arasında uçurum kadar fark var. Dosyaları incelemiş olduğunuzu tahmin ediyorum. İşe alınması gereken kişinin dosyasında iki dil bildiğini ve özellikle iletişim konusunda eğitiminin olduğunu yazmış. Diğer dosya da ise..."

Başımı umutsuz vakaymış, dercesine salladım. Ahmet Bey ise dediğimi anlamış, ayağa kalkmıştı.

"Bak, Özgün Hanım. Dediklerinizin farkındayım fakat o öylesine başını salladığınız dosyanın şahsını işe almak zorundayız."

"Zorunluluk?"

"Evet, zorunluluk. Şimdi konuyu daha fazla uzatmayın ve görevini yapmanı rica ediyorum."

"Ahmet Bey, benim görevim hak eden birini işe almak."

"Özgün Hanım, dediğimi yapın.«

Ahmet Bey yerine oturmuş, gözlerini benden çekmişti. Bu artık odadan çıkabilirsin demekti. Elimdeki iki dosyayı da sıkarken odadan mecbur çıkmıştım. Koridorda yürürken işini hakkıyla yapan bu insanlara baktım. Hepsi bu ajansa girebilmek için çabalamış, mücadele etmişti. Hele ben... Ah, o iş görüşmelerine özenle hazırlanır, elimden geldikçe seminerlere ve konferanslara giderdim. İyi bir kariyer için donanımlı eğitimin şart olduğuna kendimi inandırmıştım.

Masama geçtiğimde donanımlı dosyanın sahibi gelmişti. Uzun boylu, ince vücutlu, hatları belli olmayan; üzerine giymiş olduğunu düz toz pembe elbisesi ile kendinden emin bakışlarıyla beni karşılamıştı. Yaptığı hafif makyaj kahverengiye gözlerini daha da buğulaştırmıştı. Elimi uzatıp merhaba dedim. Yerime otururken baskılarını kaçırmıyor, inatla bakıyordu. Bu işi almaya geldim der gibiydi.

"Bir şey içer misiniz?"

"Teşekkür ederim, bir şey içmeyeceğim."

Ses tonu sırat köprüsünün inceliği kadardı.

"Pekala, Sinem, kendinden biraz bahseder misin?"

Sinem'i dinlerken bir an kendimi görmüştüm. Kendisini anlatmaya çalışırken ki çabası inanılmazdı. Eğitiminden, başarılarından ve bu iş için hayallerinden bahsediyordu. Gözlerinin içine bakarak dinlediğim bu hayallerin birer çöp olmasına vesile olacaktım. Gözlerinin içindeki heyecan, kahverengi tonunun açılmasına sebep olmuştu. Düz saçlarını kulağının arkasına atarken boğazını gıcık tutmuştu. Hafif bir gülümseme ile:

"Belki de su içebilirim," dedi.

Gülümseyerek su bardağını uzattım. Suyu içtiğinde daha iyi olmuştu. Şimdi ise o beni dinlemek için sabırsızlanıyor gibiydi.

"Evet, burada Almanca bildiğini yazmışsın. Görüşmemizi Almanca devam ettirmemizin bir sakıncası var mı?"

Bunu bekliyormuşçasına kendisini hazırladı.

"Tabii ki."

Görüşmemizin devamını Almanca devam ettirdik. İnanılmaz keyifli geçen bu görüşme sonunda kendisini arayacağımızı söyleyerek bitirdim.

Saate baktığımda çıkış saatimin geldiğini fark ettim. Fakat görüşeceğim diğer kişi ise gelmemişi. İşinin hazır olduğunu bildiği içindir diye düşündüm.

Ahmet Bey yanıma geldiğinde ben de hazırlanmışım.

"Ahmet Bey, işe almamı istediğiniz diğer kişi görüşmeye gelmedi."

"Biliyorum, diğer görüştüğün arkadaşının sonucunun olumsuz olduğunu bildirirsin."

"Ahmet Bey, biliyorum sizin imzanız olmadan birini işe alma yetkim yok fakat ben dediğiniz kişiye onay vermiyorum."

Ahmet Bey, bana sen ne diyorsun bakışlarına karşılık geri adım atmayacaktım.

"Özgün Hanım, haddinizi aşmayın isterseniz."

"Benim haddim ajansımızın geleceği için en iyi çalışma arkadaşlarımızı bulmak ve devamlılığını sağlamak. Şimdi siz ise görüşmeye gelmeyen birine onay vermeme istiyor..."

"Bu kadar yeter! Size dediğim kişiye onay verirsiniz, bu konuyu uzatmazsın ya da siz de işinizden olursunuz. Bu iş için ne kadar çabaladığını hatırla."

Ahmet Bey'in sesi bütün duvarların içinden geçmiş beynimde seyahat ediyordu. Gözlerimi bir an olsun kapattım. Derin bir nefes aldım. Bu iş için çok çabalamışım. Ya birinin hakkı için itiraz edecektim ya da itiraz ettiğim için işimden olacaktım. Gözlerimi açtığımda benden cevap bekleyen iki çift mavi göz ile karşılaştım. Nasıl dedim içimden, nasıl bu haksızlığa göz yumuyorsun? Nasıl hak etmeyen insana karşılık birinin emeklerini harcayabiliyorsun. Tüm çabalarım, tüm amaçlarım, hayatım...

Omuzlarımı dikleştirdim. Gözlerimin dolmasını umursamadan Ahmet Bey'in karşısına geçtim.

"Sizin verdiğiniz bu kararı onaylamıyor ve itiraz ediyorum. İşimi yaptığım için beni işten atmak ile tehdit ediyorsunuz, kabul. Yarın çıkışımı verirsiniz."

Arkamı dönmüş, karşımda dumura uğramış insanın konuşmasına dahi fırsat vermeden giderken son kez şu cümleleri sarf ettim:

"En azından vicdanımın sessizliği ile uyuyabileceğim."

İş yerinden çıktım. Yağan sağanak yağmura aldırış etmeden yürüdüm. Islanmış, üşümüş ve işsiz bir vaziyette eve geldim. Aynada kendime bakarken aslında işten ayrıldığım için çokta üzölmediğimi fark ettim. Kendime güvenim tamdı. Her zaman böyle olmuştu. En iyisi için çabalamış, adımlarımı ona göre atmıştım. Kanatlarım şimdilik kırılmış olsa da yeniden uçmaya başlayacaktım.

yokluk görmeyen insanlar
varlıklar içinde ne kadar da rahatlar

oysa hazırol da geçiyor ömrüm
bedelim sadece

seksen

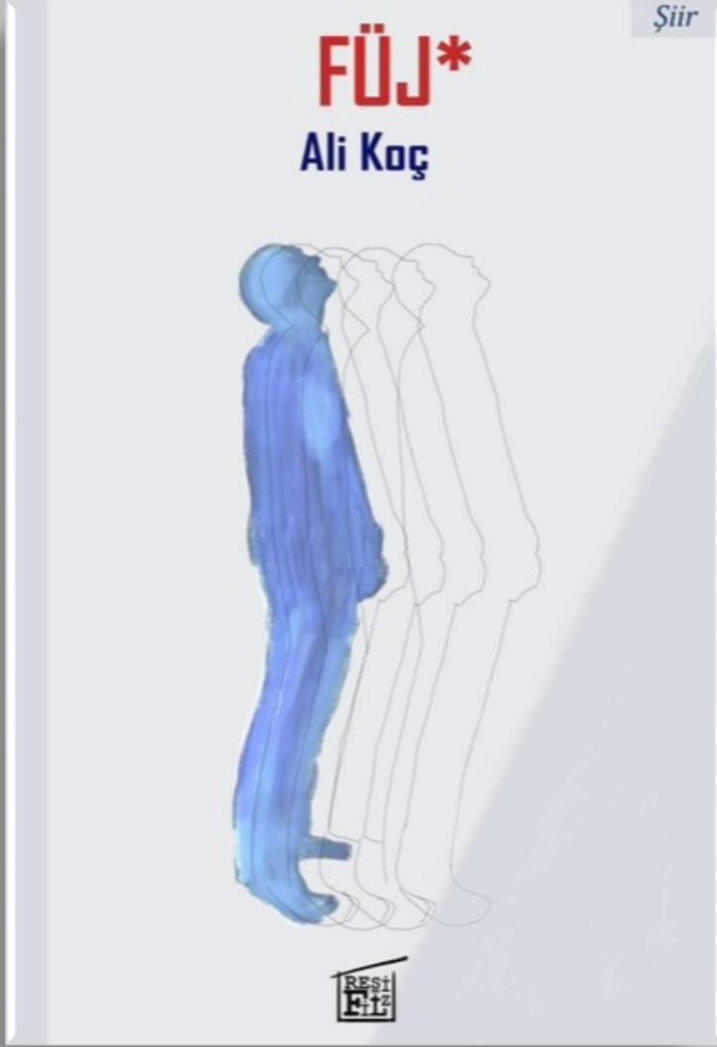
bin

altmış

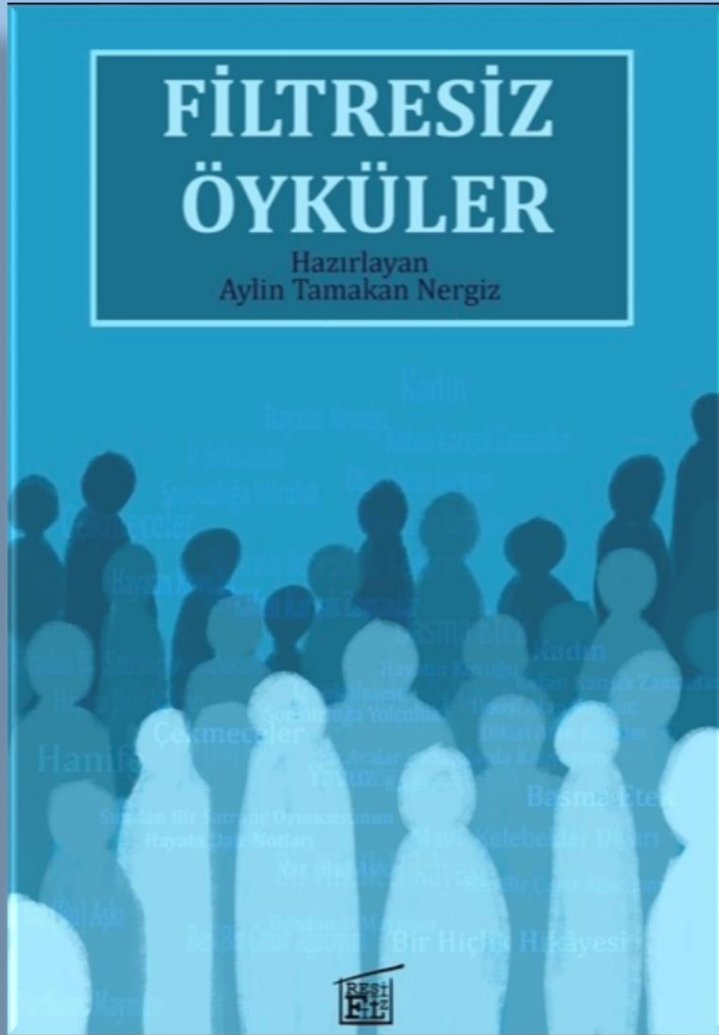
dört

lira

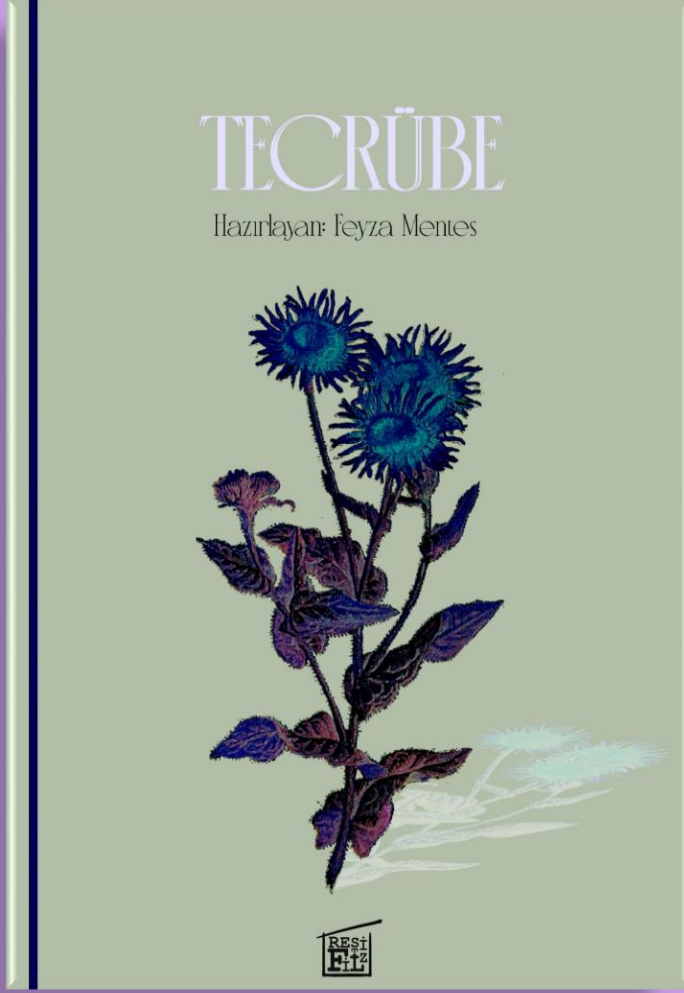

Mantığını dört duvarın arasına sıkıştırıp dışarı kaçan bir adamım ben altı üstü. Yüzünü fırça tarak ile parçalayan, saç diplerini tahta fırçasıyla okşayanlardanım. Tenine kadın eli değdiğinde deri değiştirip kendi ruhunda kamufle olanlardanım. Ben adam tanımını sözlüklerde bırakıp hayatını serserice yaşayanlardanım. Ben sizden değilim aslında. Yitirilmiş ne kadar "tanım, duygu, anı, hatıra," aklınıza ne geliyorsa işte; tamamının kaybolduğu boşluk benim.

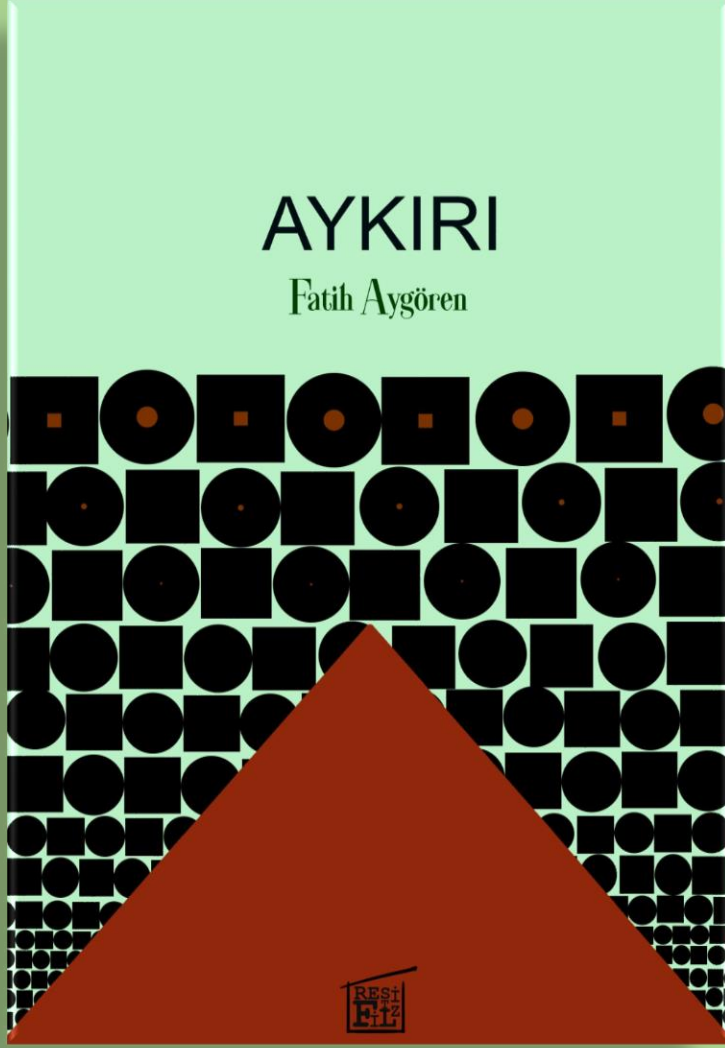
Her hikâyenin bir başlangıcı vardır. Bizim hikâyemiz ise özgürlüğe açılan yolculuğun edebiyat ve sanattan geçtiği gerçeğiyle başlıyor. Bildiklerimizi, düşüncelerimizi, fikirlerimizi yazarak yarınları aydınlık bir gelecek temennisindeyiz. Bu bağlamda önümüzdeki tüm filtreleri kaldırıp, fikirlerimizi ve hayallerimizi gerçekleştirmek üzere sanatın ve edebiyatın birleştirici gücünde bir araya geldik.

Herhangi bir konuya bağlı kalmaksızın serbest öykülerden oluşmuş bu seçkimizi siz okuyucularımızın beğeneceğini ümit ediyoruz. Edebiyata ve yazmaya gönül vermiş yazarlarımızın, bizleri hayatın hengamesinden az da olsa uzaklaştıran bu kıymetli öykülerini bir arada toplamanın heyecanını sizlerle paylaşıyoruz.

Tecrübe seçkisi deneme ve şiir türünde yazıların birleştiği bir kolektif kitabdır.

On yedi ayrı yazar ve şair'den oluşan tecrübe seçkisi 2022 yılında filtresiz kitabın destekleriyle hayata geçmiştir.

Yalnız yaşar insan.
Sahildeki kumlar gibi,
Sırt sırta ama birbirinden bir haber.
Kıyıya vuran dalgalar götürür bir kaçını.
Geri kalanlar bir haber.